

haft det Spørgsmaal til fornøjet Behandling, om vi skulle gaa videre med Hensyn til Realkstolerne, om vi skulle forhøje de gamle Bevillinger eller bevare dem uforandrede eller give ny Bevillinger. Finansudvalget har hvert Aar siddet og overvejet det Spørgsmaal, og i Aar møde vi ligeledes en Udsættelse deraf til 3dje Behandling, uden at vi saa Grunden dertil at vide. Det samme gælder om Ribe Domkirke. Det er et Spørgsmaal, der er 5—6 Aar gammelt — jeg tror, at det forelaa her første Gang i 1888 —; ogsaa det er udsat. Herved forekommer det mig, at man gør Tingets Medlemmer Uret, man afsnapper i Virkeligheden Finanslovens Behandlinger til 2 i Stedet for til 3. Jeg vil ønske, at man vil have disse Bemærkninger i Grindring til en anden Gang. Jeg tror ikke, at det er noget særligt for mig, at jeg føler denne Mangel, men jeg tror, at alle Medlemmer af Tinget, som ikke ere Medlemmer af Finansudvalget, mere eller mindre dele den Betragtning, jeg her har fremsat. Jeg tror, at der for alle Medlemmer er noget underligt i, at de ikke saa Oplysninger om de allervigtigste Spørgsmaal, før de skulle træffe Afgørelse derved 3dje Behandling. Jeg beklager altsaa, og jeg maa jo rette mine Bemærkninger derved til den ærede fungerende Ordfører, at han har forelagt sin Del af Betænkningen paa en saa ukomplet Maade, som jeg her har oplyst.

Jeg skal efter denne almindelige Bemærkning sige et Par Ord om enkelte af de Spørgsmaal, som ere berørte her. Jeg skal først gøre en enkelt Bemærkning til den højtærede Kultusminister angaaende Indtøbet til vore Kunstsamlinger. Saa vidt jeg har bemærket, er der vel ikke noget Vædringsforslag til denne Sag, men jeg vilde dog gerne bede den højtærede Kultusministers Opmærksomhed henvendt paa, om denne Direktion eller Komite, hvad den nu kaldes, der har at besørge Indtøbet af Kunstværker til vore Samlinger, har et tilstrækkelig frit og uhildet Syn paa sin Opgave. Det er kommet mig for Øre — og det er noget, som omtales meget i Kunstnerkredse og overhovedet i alle Kredse, som have nogen Interesse for vore Kunstnere og vore Samlinger — at den Direktion, der for Ojeblikket forestaar Statens Indtøbet af Kunstværker, i sin Vurdering ser temmelig ensidig og maaste endogjaa ser lidt smaaet paa sin Opgave. Jeg skal paa dette Tidspunkt ikke komme nærmere ind paa Sagen, men blot tillade mig at henstille til den højtærede Kultusminister, om her ikke var en Sag, som vel fortjente hans Opmærksomhed. —

Medens jeg er ved Henvendelserne til den højtærede Minister, skal jeg angaaende det ene af de personlige Spørgsmaal, som den højtærede Minister i Aar staaede saa stor Opmærksomhed, nemlig Spørgsmaalene Pontoppidan og Gulbrandsen, sige, at jeg vilde have ønsket, at den højtærede Minister kunde have været gaaet forbi disse Spørgsmaal paa en lidt lempeligere Maade. Spørgsmaalet Pontoppidan skal jeg ikke nu berøre videre. Jeg har faaet det Indtryk af de Udtalelser, der ere fremkomne fra flere Sider, at det er et Spørgsmaal, der er jævnt fremadskridende under nogenlunde velvillig Overvejelse fra forskellige Sider. I Haab om, at dette Spørgsmaal løses uden nogen Konflikt, lader jeg det ligge. Derimod kan jeg ikke tilbageholde en Beslagelse af, at den højtærede Minister vilde til denne lille Bevilling af 500 Kr. til forhørende Seminarielærer Gulbrandsen knytte en saadan Karakteristik af denne Mand's Fortid og Egenstaber, som han gjorde. Naar man endelig efter flere Aars Betænkneligheder er gaaet ind paa nogenlunde at gøre Ret og Skel over for denne Mand, saa tror jeg ikke, man skulde have gjort det paa en Vortværing, der næsten kunde gøre det tvivlsomt for en æreker Mand, om han var i Stand til at modtage en saadan Bevilling. Jeg beklager, at den højtærede Minister ikke har kunnet gaa lidt lempeligere hen over denne Sag. — Medens jeg er ved Kunst og Literatur, kan jeg ikke tilbageholde en Bemærkning over for den ærede fungerende Ordfører for Finansudvalget. Der gøres en Bemærkning til den højtærede Kultusminister om, at han ikke bør anvende disse literære Bevillinger til andre Personer end dem, hvis Navne ere opgivne for Finansudvalget, idet det ses, at Ministeren har delt en ledigbleven Portion mellem andre Forfattere. Det forekommer mig, at naar Finansudvalget beklager sig over, paataaler dette, saa burde Konsekvensen deraf have været, at Udvalget havde forlangt strøget de Forhøjelser, som Ministeren paa egen Haand har foretaget med Anvendelsen af den ledigblevne Portion. Saa vidt jeg ser, er en af dem, der har faaet en Del af den ledigblevne Portion, en Forfatter ved Navn Rudolf Schmidt, foruden et Par andre. Det forekommer mig, at den Aale, som Udvalget har rettet mod Ministeren for Anvendelsen af disse Midler, vilde have faaet mere Vægt, hvis Udvalget havde foreslaaet, at disse Tillæg bleve strøgne, om f. Eks. Forfatteren Rudolf Schmidts Honorar, eller hvad man skal kalde det, var blevet nedsat til det oprindelige Beløb,